

Sevgi'nin
Dünyası

ROMAN

AHMET YILMAZ BOYUNAĞA

SEVGİ'NİN DÜNYASI

Yayın Yönetmeni Nefise Atçakarlar
Editör İbrahim Şamil Köroğlu
Kapak ve İç Tasarım Sefer Koçan

7. Baskı Nisan 2018
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-114-408-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 2495
GÜMÜŞ ROMANLAR / 1

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2011 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

"Anadolu Ekspresi, uykusundan
uyandırılmış bir insanın
isteksizliğiyle yerinden kıpırdadı."

Fırtınada Bir Tren

Anadolu Ekspresi yedi vagonuyla sarsılarak hareket etti.

Tren kalkmadan önce başlayan yağmur, hızını iyice artırmıştı. Kompartımanın penceresine çarpan damlaların tıkırtısıyla rüzgârın uğultusu birleştiğinde çıkan ses, bir ninniye hatırlatıyordu. Trenin alışılmış metalik sesleri zaman zaman diğer bütün sesleri bastırır da yolculardan birkaçı bu ninniye kulak kabartmaktan kendilerini alamamıştı.

İçeride tren yolculuklarına özgü kokular dışarıdaysa giderek koyulaşan bir karanlık vardı. Tren ilerledikçe seyrekleşen sokak lambalarının solgun ışığı altında gölgeler büyüyor ve yer değişiyordu.

Pencere kenarında oturan genç bir kız, koltuğun meşin başlığına kafasını dayamış uyumaya çalışıyordu. Rüzgârın ve yağmurun ninnisi bir yandan, trenin beşik gibi sallanması öbür yandan uykusunu getirmişti. Bu

sırada genç kızın karşısında oturan biri öbürüne göre daha yaşlı iki kadın çantalarından çıkardıkları nevaleyi atıştırmakla meşguldüler.

Yağmurun şiddetini iyiden iyiye artırdığı bir anda kadınlardan yaşlı olanı bakışlarını gökyüzüne dikerek,

– Hava berbat... Allah, bir çatı altında olmayanların yardımcısı olsun, dedi.

Diğer kadın çiğnediği son lokmayı da yuttuktan sonra,

– Aman anne boş versene, diyerek elini salladı. Akli olan dışarıda kalmasin. Şimdi-den gözümde uyku tütüyor. Eve varınca kendimi yatağa atmaktan başka bir şey düşünmüyorum. İnşallah Ahmet sobayı yakmıştır.

Genç kız gözlerini açıp bu bencil sözlerin sahibine dik dik baktı.

Söylenenler kendi kimsesizliğini, bir başınalığını hatırlatmıştı. İçi sızladı. Karşısındaki kadınların birbirinin kopyası yüz hatlarını inceleyip “Ne kadar da rahatlar.” diye aklından geçirdi. “Bekleyenleri, sıcak bir yuvaları var belli ki. Ya ben...” Gözleri dolar gibi oldu.

Genç kız, vagonun sarsıntısı, rüzgârın uğultusu ve pencereye vuran yağmur damlalarının

tıkırtısı arasında daha derin düşüncelere dala-
caktı belki de. Fakat önce soluması azalır gibi
olan tren bir zaman sonra tiz bir fren gıcırtısı
ile durunca genç kız da düşüncelerinden sıy-
rıldı. Tren, küçük bir istasyona girmişti.

Genç kız, istasyon binasının penceresin-
den taşan fersiz ışığın peronun ıslak zemi-
ninde oluşturduğu halelere baktı. O zamana
kadar gördüklerinden farksız köhne bir istas-
yondtu. Nerede olduğunu anlayabilmek için
başını eğip biraz geride kalan tabeladaki yazıyı
okumaya çalıştıysa da gecenin karanlığı ve
pencerenin buğusu buna izin vermedi. Biraz
daha dikkatli baksa okuyabilecekti belki de
ama bunu yapacak enerjiyi bulamadı kendin-
de ve yazıyı okumaktan vazgeçti.

Trene binmek için acele eden ve trenden
inen gölgeler görülüyordu.

Pencerenin önünden seri adımlarla iler-
leyerek el feneriyle treni kontrol eden bir
görevli geçti. Derken lacivert kıyafetli ve
kırmızı şeritli şapkasıyla istasyon binasından
çıkan bir hareket memuru elindeki levhayı
sallayarak düdüğünü çaldı. Makinist ona si-
reniyle karşılık verdi.

Anadolu Ekspresi, uykusundan uyandırılmış bir insanın isteksizliğiyle yerinden kıpırdadı.

Koca dev sarsıldı, gıcırdadı ve raylar üzerinde dönen çelik tekerleklerin sesi duyuldu. Bir dakika bile geçmemişti ki tren, düdüğünü öttüre öttüre, sanki az önceki istasyonda hiç durmamış gibi koşmaya başladı.

Karşı koltuktaki anne kız, atıştırmaları bitince birbirlerinin omuzuna yaslanıp uykuya dalmıştı. Genç kız da kafasındaki düşüncelerden uzaklaşmak istercesine koltuğuna iyice gömülerek tekrar gözlerini kapattı. Raylardan yükselen takırtıları duymamaya çalışarak uymayı deneyecekti. Ne var ki bu niyeti kapının aniden açılmasıyla başlamadan sonlandı. Erkek, kadın ve yedi yaşlarında cimcime bir kız çocuğundan oluşan **çekirdek bir aile** kompartımana girmişti.

Kadın, “Bak Bey burası uygunmuş. Haydi, girelim.” diyerek genç kızın yanına oturuverdi. Bu arada sevecen bir yüz ifadesiyle pencere

kenarındaki genç kıızı selamlamayı da ihmal etmemişti. Genç kız da tebessüm edip başını sallayarak ona karşılık verdi. Adam kadının, elindeki bez bebeğe sıkıca sarılan küçük kız da karşı koltuktaki anne kızın yanına oturdu.

Genç kızın uykusu kaçmıştı. Çantasından kitabını çıkardı. Ayracı sayfaların arasından çekip kaldığı yerden okumaya çalıştı. Fakat vagonun sarsıntısı elini titretiyor ve satırları takip etmekte zorlanıyordu. Beş on sayfa okumuştur ki kitabı kapadı. Tekrar çantasına soktu. Bu esnada yanındaki kadının gülümseyerek kendisine baktığını görünce elinde olmadan o da gülümsedi.

– Bu sarsıntıda okumak çok güç değil mi, diye sordu kadın.

Genç kız,

– Evet, bir türlü dikkatimi toplayamadım, diye cevap verdi.

Kadın,

– Yine böyle bir tren yolculuğu sırasında, kitap okumak için kendimi zorlamıştım, diyerek konuşmasını sürdürdü. Gözlerim ve başım iki gün boyunca ağrıdı durdu. Ondan sonra da ‘Bir daha mı tövbeler olsun!’ dedim.

Kadının yapmacıksız konuşma tarzı genç kızın hoşuna gitmişti. Sohbet etmeye koyuldular. Soruları soran hep kadındı.

– Yolculuk ne tarafa?

– Yağızhan’a nasipse.

– Yağızhan’a mı? Biz de oraya gidiyoruz.

Kimlerdensiniz?

– **Ben oralı değilim.**

– Peki, kime gidiyorsunuz?

Genç kız kısa bir an soruya cevap verip vermemekte tereddüt etti. Sonra,

– Vehbi Bey’in çiftliğine, dedi.

– Vehbi Beylere mi? Kendisi akrabanız mı olur?

– Hayır.

Genç kız, kadının, merakla baktığını görünce açıklama yapma gereği duydu:

– İş için gidiyorum. Öğretmenim ben. Vehbi Bey’in torunları varmış. Onlara öğretmenlik yapacağım.

Kadın,

– Yaaa! Çok tanınmış ve iyi bir ailenin yanına gidiyorsunuz. Vehbi Bey kasabanın en hayırsever kişisidir. Fakir fukara babasıdır.

Onu sevmeyen yoktur. Ya oğlu Cezmi? O da tıpkı babası gibidir.

Kadın bir an duraksadı. Boşluğa bakıyordu. Dudaklarını ısırıp başını iki yana sallayarak mırıldandı:

**- Fakat başına gelen felâket...
Zavallı Cezmi...**

Genç kız, anlamayan gözlerle kadına bakıyordu. Onlar sohbet ederken gazetesine gömülmüş olan kadının kocası,

- Cezmi neden zavallı olacaktı ki, diyerek söze karıştı. Aslında verilmiş sadakası varmış ki öyle birinden kurtuldu. Şimdi ondan rahatı yok. Hem herkesin gıpta ettiği bir hayatı var.

Kadın,

- Canım, lafın gelişi söylüyorum. Cezmi'nin durumunu bilmiyor muyum san ki?

Genç kız, kadınla kocası arasındaki konuşmadan bir şey anlamamıştı.

- Nedir mesele acaba, diye sordu. Merak ettim doğrusu.

Kadın tam bir şeyler söyleyecekti ki kocası,

– Hiçbir şey yok kardeşim, diyerek araya girdi. Gidince göreceksiniz ya çok iyi insanlarla karşılaşacağınıza emin olun. Allah'ın sevgili kuluymuşsunuz... Yalnız ders vereceğiniz çocuklar biraz haşarıdır. Allah, o konuda kolaylık versin size. Bildiğim kadarıyla sizden önceki öğretmenler bir ay bile dayanamadılar.

Adam yakasını silkeler gibi yapıp sustu. Bir sessizlik oldu.

Genç kız, yol arkadaşlarının daha fazla konuşmayacağını anladı. Oysa evlerine gittiği aile hakkında bir şeyler öğrenmeyi istiyordu. Çocukların yaramazlıkları olağandı. Eğitimci olarak zaten böyle bir duruma hazırlıklıydı. Çocuk olur da yaramazlık yapmaz mıydı? Ancak kadının, “Fakat başına gelen felâket... Zavallı Cezmi...” sözleri onu rahatsız etmişti. Acaba ne olmuştu? Cezmi'nin başına nasıl bir felâket gelmişti? Neden öyle konuşmuşlardı. Adam, Cezmi'nin kurtulduğundan bahsetmişti. Neden?

Karı kocanın, merak ettiği konu hakkında bir daha konuşmadığını görünce genç kız da soru sormaktan vazgeçti ve düşüncelere daldı. Daha önce gitmediği bir yer ve tanımadığı insanlar hakkında endişe duyması normaldi;

ama oraya korkmadan, çekinmeden gitmeliydi. Çünkü gittiği yerde sorunlarla karşılaşacak olsa bile bir söz vermişti.

Artık dönüşü yoktu.

Hem gidecek başka neresi vardı ki? Babasından kalan emekli maaşı, İstanbul'da ev kirasına bile yetmiyordu. Uygun bir iş bulamamıştı. Karşısına çıkan işler kendisi gibi inançlı ve yalnız bir genç kızın yaşam biçimine uygun değildi. Eline geçen bu son fırsatı mutlaka değerlendirmeliydi. Üstelik bu işi ona, yakından tanıdığı ve güvendiği bir hocası, Profesör Aydın Bey tavsiye etmişti.

Genç kız, "Allah'ım sana sığınırım!" diye içinden dua etti. Bu düşünce ona güç verdi. Bu yolculuğa Allah'a sığınıp çıkmıştı. O, bu öksüz ve yetim kulunu yardımsız bırakmazdı.

"Hayat her zaman
planladığımız gibi ilerlemez."

Dalından Kopmuş Yaprak Gibi

Elindeki bez bebekle oynayan küçük kız karnının acıktığından bahsedince, annesi büyük bir çantayı açarak ona bir sandviç uzattı. Sonra genç kıza, “Siz de buyuramaz mısınız?” diye sordu. Kız teşekkür etti ve karnının tok olduğunu söyledi.

Kadın,

– Doğrusu ya seyahate çıktık mı iştahımız açılıyor, dedi. Ziya da ben de kıtlıktan çıkmış gibi yiyoruz. Türkan da bize benzemeye başladı.

Genç kız, “Acaba kendi ismi ne?” diye düşünürken yanındaki kadın sanki aklından geçenleri okumuş gibi,

– Çok affedersiniz; sohbet ettiğimiz hâlde ismen tanışmadık. Benim adım Nesrin, diyerek elini uzattı.

Genç kız, uzatılan eli sıkarak,

– Benim adım da Sevgi. Tanıştığımıza memnun oldum, diye karşılık verdi.

Nesrin Hanım bu tanışma faslından sonra sağına dönüp çantasından çıkardığı iki sandviçten birini eşine uzattı. Diğerini de kendisi yemeye başladı.

Karşı koltukta uzun zamandır kestiren anne kız, trenin bir sarsıntısıyla neredeyse aynı anda gözlerini açtılar. Sandviç yiyenlere uyuklu gözlerle şöyle bir bakış attıktan sonra, onlardan geri kalmak istemiyor gibi bir tavırla çantalarına sarıldılar. Bu kez menülerinde haşlanmış tavuk vardı.

Kompartımandaki beş insanın ağız şapırtıları Sevgi'yi rahatsız etmişti. Görgü kurallarına son derece özen gösteren Sevgi, başkalarının yanında bir şeyler yemekten daima sakınırdı. Olur ya karşısındakinin canı çeker, alacak durumu yoktur ya da hastadır, midesi kaldırmaz... “Bir an önce yeseler de bu işken-ce bitse.” diye içinden geçirdi.

Gözlerini yumarak üçüncü kez uyumaya çalıştı.

Kendisini ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da düşüncelere dalmaktan kurtulamıyordu. Bu trende niye yolculuk yaptığını, kendisini bu yolculuğa sürükleyen sebepleri aklından

geçirdi. Akli bambaşka bir yöne kaymış; anılar birbirini kovalamaya başlamıştı.

 Kendisini hırçın rüzgârda savrulan dalından kopmuş bir yaprağa benzetti o anda. Nereye konaacağı belli olmayan bir yaprak...

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümünden dereceyle mezun olmuştu. Küçüklüğünden beri öğretmen olabilmek en büyük idealiydi. Öğretmen olunca gençleri eğitecek, onların vatana ve millete yararlı birer insan olmasına katkıda bulunacaktı...

Sevgi, öğretmen olmayı neden bu kadar arzu ettiğini düşündü.

Ona öğretmenlik sevgisi, babasından yadigârdı belki de.

Mükemmel bir edebiyat öğretmeni olan Mehmet Hoca'nın, öğrencileri başta olmak üzere çevresindeki herkes tarafından nasıl da el üstünde tutulduğunu hatırlayınca bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Mehmet Hoca, inançlı ve kültürlü bir eğitimciydi. Gençle genç, yetişkinle yetişkin

gibi konuşur; başkalarına yardımcı olmak için çırpınıp dururdu. Sevgi'nin sadece okuldaki değil evdeki eğitimine de büyük önem vermişti. Biricik kızının duyarlı ve olgun bir insan olması için elinden geleni yapmıştı. Ölene kadar...

Sevgi, lise son sınıfta okurken rahmetli olmuştu Mehmet Hoca.

İlk başlarda kimsenin şüphelenmediği ağrılardan yakınıyordu. Birkaç hafta içinde hızla zayıfladı. Doktora gittiğinde ciğerindeki tümörün iyice ilerlediğini söylemişler. Sonrasında bir ameliyat, aylar süren tedavi süreci, geçici umut anları ve bolca gözyaşı...

Hastalığı sırasında yalnız öğrencileri değil, Sevgi'nin tanıdığı tanımadığı birçok insan akın akın Mehmet Hoca'yı ziyarete gelmişti. Dostları onu hiç yalnız bırakmamıştı. Ne var ki babacığı gözlerinin önünde günden güne eriyordu.

Doktorlar, "En az altı yedi öğün yemelisin!" demelerine rağmen babası ağzına bir şey koymuyordu. İnattan filan değil, iştahının olmamasından... Eşinin ve kızının tüm ısrarlarına rağmen ağzına attığı lokmaları yutamıyor; "İlaçlar iştahımı kesiyor. Hararetim var.

Su... Canım sudan başka bir şey istemiyor.” diyordu. Eşinin ve biricik kızının üzüldüğünü görünce de “Ne olur üzülmeyin. İnşallah kendimi toparlayınca yerim.” diyerek onları teselliye çalışıyordu.

“Ölüme çare yok!” diye mırıldandı Sevgi.

O anda gözünü açıp kompartımandakilerin kendisini duyup duymadığını kontrol etti. Karşı koltuktaki kadınlar tekrar uykuya dalmıştı. Nesrin Hanım, elinde şiş, örgü örüyor; Ziya Bey gazete okumaya, Türkan’sa kucakladığı bez bebeğiyle kim bilir ne hayallere dalmış oynamaya devam ediyordu.

Kimsenin Sevgi’nin mırıldandıklarını işitecek hâli yoktu.

Sevgi tekrar gözlerini yumdu.

Mehmet Hoca doktorların tüm çabalarına karşın bir gece vefat etmişti. Onun güler yüzü ve manalı bakışları hiç aklından çıkmıyordu. O zor günlerde annesinden aldığı destekle üzüntüsünü yenebilmişti Sevgi. Annesinin sevimli yüzü canlandı hafızasında. Bu kez yanındakilerin dikkatini çekmeyi umursamadan, “Ah anneciğim!” diye mırıldandı.

Annesi gerçekten çok asil ve duygulu bir insandı. Üstelik Mehmet Hoca'yı çok seviyordu... Kocasının vefatından bir süre sonra o da amansız bir hastalığa yakalandı; ama eşini kaybetmenin verdiği hüznün ve hastalığından kaynaklanan bütün olumsuzluklara karşın kızının sınavlara rahatça hazırlanması için elinden geleni yaptı. Evladının bir genç kız olarak eğitimiyle de yakından ilgilendi. Sevgi de bu ilginin karşılığını üniversiteye giriş sınavlarında başarılı olarak verdi.

Annesi, sınav sonucu evlerine ulaştıktan kısa bir süre sonra vefat etti.

Annesinin son günlerinde, "Canım kızım. Takdir edilen neyse o olur. Eğer bana bir şey olur da yalnız kalırsan kendini salma. Allah'a güven ve sığın. Senin en büyük dayanağın ve yardımcın O'dur. Yalnız senin değil, herkesin. Seni, yüce Rabbimize emanet ediyorum!" diye konuşması hiç aklından çıkmıyordu.

Sevgi, babasının ardından annesini de kaybedince koca dünyada yapayalnız hissetmişti kendini. Her ikisi de ailelerinin tek çocuğu olan anne ve babasının akrabaları yoktu. Yalnız, annesinin İstanbul'da yaşayan bir büyük haladan söz ettiğini hatırlıyordu. Babasının

bazı dostlarından bu halanın kim olduğunu ve nerede yaşadığını araştırmalarını rica etti. İstanbul'da dört sene okuyacağına göre halayı da görebileceğini düşünmüştü.

♡ "Ah güzel İstanbul!" diye iç geçirdi Sevgi. ♡

İki büyük kayıptan sonra kendisine kucak açan bu şehre görür görmez tutulmuştu.

İstanbul'a gittiğinde ilk önce bir yurda yerleşti. Babasından bağlanan emekli aylığı ile masraflarını karşılayabiliyordu. Derken memleketten halasına ilişkin bilgiler geldi. İsminin Şaziye Sel olduğunu öğrendiği halasını telefonla arayarak kendisini tanıttı. Şaziye Hanım, Sevgi'yi tanışmak üzere evine davet etti.

Sevgi, "Keşke hiç gitmeseymişim!" diye düşündü.

Daha doğrusu düşündüğünü sanıyordu; ama düşüncesi dudaklarından da dökülmüştü. Yanında oturan Nesrin Hanım,

– Efendim kızım, diye sordu.

Gözlerini açan ve kendisini toparlayan Sevgi, gülümsemeye çalışarak,

– Yok bir şey; bir an dalmışım da, diye kaçamak bir cevap verdi.